

„Máš svoji hlavu, to se mi na tobě líbí. Ale nevím, jak dlouho nám cesta potrvá. Třeba tam ani nedojdeme.“

„Říkal jsi deset minut.“

„Obvykle se to dá stihnout i rychleji. Podle toho, jak moc spěcháš.“

„A my spěcháme?“

„To záleží na tobě.“

Překvapeně se na něj podívala. Od chvíle, kdy přišel na scho-
dy pod katedrálou místo Charlese, se jí zdálo, že před ní něco
tají. Ať to bylo cokoli, z nějakého důvodu se o to zdráhal podě-
lit. Chantal se zastavila uprostřed uličky a odhodlaně mu po-
hlédla do očí.

„Chceš mi něco říct? Jsme téměř příbuzní, když tvoje sestra
a můj bratr tvoří pár, takže to zůstane v rodině. Směle do toho,“
zasmála se povzbudivě, protože Ignacio vypadal nervózně a i ve
stínu se viditelně potil.

„Nemůžu to na tebe jen tak vybalit, mohla by ses polekat.“

„Neboj, snesu všechno.“

„Jak dlouho se známe?“

„Chceš to na den přesně? Asi bych to dokázala spočítat. Zhru-
ba devět let, pokud vezmeme v úvahu všechna setkání, kdy jsme
do sebe víceméně narazili. Ale nejsem si jistá, že se to počítá,
protože jsme spolu vlastně nikdy moc nemluvili. Je to důležité?“

„Asi ne. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsme se viděli po-
prvé. Mám pocit, že se známe celý život, ale teprve díky Charle-
sovi jsme dostali příležitost poznat se doopravdy. Není to zvláštní?“

„Není. Vždyť jsme byli děti. Musela jsem pro tebe vždycky
být malá holka, kamarádka tvé sestry.“

Ignacio se zarazil, zpomalil krok a v jeho očích se objevil údiv.

Chantal se rozpačitě zasmála. „Nebo snad ne?“

„Ne. Tedy asi ano, ale jenom zpočátku.“

Zastavili se a Ignacio ji lehce postrčil stranou, aby pár za nimi
mohl projít. Jeho poslední slova ji překvapila a chtěla vědět víc.
Stála čelem k průchodu pod domem do ještě užší a temnější
uličky, než byly ty, jimiž procházeli. I v denním světle vzbuzo-
vala pochmurný dojem. Ignacio vedle ní ve žlutém tričku a svět-
lých kalhotách působil kontrastně. Chantal problesklo hlavou,
že kdyby u sebe měla fotoaparát, mohla by zvěčnit jejich úplně
první soukromé setkání.

Ptala se pouze očima. Ignacio se nadechl, bezděky si uhladil
vlasy a prohlédl si špičky svých bot. Zničehonic se usmál, jako by
si vzpomněl na něco vtipného, a zeptal se: „Máš ještě tu desku?“

„Jakou desku? Mám jich spoustu.“

„Tu, kterou ti přivezla Jacinta z Anglie. Everly Brothers.“

„Určitě bych ji někde našla. Proč se ptáš?“

„Tak si ji poslechni, teď už jí budeš rozumět,“ řekl Ignacio
zastřeným hlasem a polknul. Rozrušení těžce skrýval a Chantal
při pohledu na něj zjihlo srdce.

„Tak dobře, ale proč je to tak důležité?“ odpověděla pomalu
a udělala krok směrem k němu, takže je od sebe dělilo sotva pár
desítek centimetrů.

„Abys věděla, že když jsem ji vybíral, už jsi pro mě nebyla
malá holka.“ Hlas se mu zadrhl a odkašlal si. „Odkakživa jsem
pro tebe měl slabost.“

„Nikdy jsi nedal nic najevo.“

„Byla jsi nejlepší kamarádka mé sestry a pak jsem odjel do
Cambridge.“

Chantal poslouchala a všechny pocity ukrývala za nicneříka-
jící obličej.

„Taky jsem si vždycky myslel, že budeš mířit výš, než kam já
můžu kdy dosáhnout.“

„Jak daleko je ten bar?“